

Artikel: De Historisering van China's moderne maritieme strategie: Mahans vocabulaire en Corbetts grammatica

Auteur: Pieter Zhao

Verschenen in *Skript Historisch Tijdschrift*, jaargang 44.1, 46-64.

© 2022 Stichting Skript Historisch Tijdschrift, Amsterdam

ISSN 0165-7518

Abstract: China's rapid rise in maritime power has gained significant attention from established naval circles, academia, and the general public. This article aims to historicize China's 21st-century maritime strategy by testing to what extent it reflects the ideas of Alfred Thayer Mahan and Julian Corbett, who are often presumed to influence Chinese strategic circles by various analysts. It argues that on a grand-strategic level, Chinese strategic thinking seems to reflect the essence of Mahan's sea power argument regarding its focus on the interconnectedness of maritime commerce and national power. However, a closer analysis reveals several significant discrepancies in terms of both implementation as well as the broader strategic mindset regarding China's geostrategic situation. Accordingly, China's twofold maritime strategy fits better within Corbett's strategic framework incorporating the Corbettian principles of limited aims, the strategic defensive, the fleet-in-being/fortress-fleet, and joint operations.

Skript Historisch Tijdschrift is een wetenschappelijk blad dat viermaal per jaar verschijnt. De redactie, bestaande uit studenten en pas afgestudeerden, wil bijdragen aan actuele historische debatten, en biedt getalenteerde studenten de kans om hun werk aan een breder publiek te presenteren.

DE HISTORISERING VAN CHINA'S MODERNE MARITIEME STRATEGIE MAHANS VOCABULAIRE EN CORBETTS GRAMMATICA

In 1995 voerde het Chinese Volksbevrijdingsleger een reeks militaire oefeningen uit in de wateren rond Taiwan. Deze oefeningen waren bedoeld als machtsvertoon tegen de regering van de Republiek China onder Lee Teng-Hui, die afstand leek te nemen van de *'One China policy'* ten aanzien van de Taiwanese onafhankelijkheidsbeweging. Als reactie stuurden de Verenigde Staten (VS) twee vliegdekschepen en een amfibisch aanvalsschip naar de Straat van Taiwan, diens grootste machtsvertoon sinds de Vietnamoorlog.¹ Het was op dat moment dat China zich besepte dat het geen realistische militaire reactie kon bewerkstelligen. De les voor China was duidelijk: dit nooit meer. Nooit meer zou China zich laten vernederen door een buitenlandse mogendheid.

Pieter Zhao

Deze 'nooit meer'-les was inderdaad een bekende voor de Chinezen vanwege de zogenaamde 'eeuw van de vernedering' en het leidde daarom tot een enorm moderniseringsproject voor de Chinese marine.² Tegenwoordig, vijftientig jaar later, stelt het meest recente verslag van het Pentagon dat China de grootste marine ter wereld bezit, met een vloot van meer dan 350 oorlogsschepen.

Deze ontwikkeling heeft veel vragen opgeroepen over de maritieme ambities en strategische doelstellingen van China. Om dit te analyseren zijn veel academici die werkzaam zijn op het gebied

van internationale betrekkingen begonnen met het verbinden van de Chinese maritieme ontwikkelingen aan de ideeën van invloedrijke negentiende-eeuwse marinestrategen zoals Alfred Thayer Mahan en Julian Corbett. Het gedachtegoed van deze strategen wordt hierdoor vaak geanalyseerd om een punt te maken over diverse langetermijnontwikkelingen, wat betekent dat het wordt gebruikt om een overkoepelend argument te ondersteunen. Maar vanwege de hieruit resulterende oppervlakkigheid en een gebrek aan serieuze analyses rijst de vraag of het gedachtegoed van deze marinestrategen

slechts wordt gebruikt als retorisch instrument, of dat het echt de moderne maritieme strategie van China weerspiegelt.

Dit artikel historiseert China's moderne maritieme strategie door te testen in hoeverre deze wordt weerspiegeld door de theorieën van de hierboven genoemde strategen. In plaats van de theorieën oppervlakkig toe te passen op China's maritieme ontwikkelingen om een overkoepelend strategisch argument te ondersteunen, zal dit artikel zich uitsluitend concentreren op de reflectie van genoemde theorieën op de maritieme strategie van China in de eenentwintigste eeuw.

MARITIEME STRATEGIE MET CHINESE KENMERKEN

Na meer dan veertig jaar van *Reform and Opening-Up* heeft China de op één na grootste economie ter wereld, met ongekende niveaus van economische groei. Naast de 'fabriek van de wereld' is China nu ook een bloeiende marktplaats geworden voor veel multinationals, die China hebben geïntegreerd in de wereldeconomie.³ Dergelijke toenemende economische belangen hebben ook militaire ontwikkelingen noodzakelijk gemaakt om die belangen veilig te stellen. En aangezien maritiem transport de wereldhandelsvolumes nog altijd domineert, leidde dit weer tot de transformatie van de Chinese kustverdedigingsmacht tot een echte wereldwijde zeemacht.

Door een combinatie van geostrategische, economische en historische motieven heeft China geleidelijk zijn huidige maritieme strategie ontwikkeld. Binnen deze ontwikkeling zijn twee grote veranderingen te identificeren. Onder Mao Zedong (r. 1943-1976) was China's maritieme strategie grotendeels ideologisch gedreven. Volgens het maoïsme werd elke maritieme strategie die zich richtte op een wereldwijde zeevloot onder mahaniaanse

principes als onethisch en als instrument voor imperialisme beschouwd.⁴ In plaats daarvan zou de maritieme strategie van China uitsluitend gericht moeten zijn op 'verzet tegen imperialistische invasies', of in andere woorden: beperkte kustverdediging.⁵

Toen de pragmatische Deng Xiaoping (r. 1978-1992) aan de macht kwam, volgde de maritieme strategie van China de overgang van de revolutionaire principes van het maoïsme naar de export- en marktgerichte economie op basis van het staatskapitalisme.⁶ Samen met de geleidelijke ontwikkeling van de maritieme economie verschoof de maritieme strategie van China daarom van beperkte kustverdediging naar *Offshore Defense*, een doctrine die de marine beschouwde als een 'strategische dienst' die onafhankelijker van de andere krijgsmachtdelen zou opereren.⁷ Deze doctrine werd voortgezet door de regeringen van Jiang Zemin (r. 1992-2002), Hu Jintao (r. 2002-2012) en Xi Jinping (r. 2012-heden). Sinds het einde van de jaren negentig begonnen de Chinese maritieme belangen zich echter snel uit te breiden. Als gevolg hiervan stelden zowel Jian Zemin als Hu Jintao dat de Chinese marine zich op de lange termijn geleidelijk moest gaan richten op het verbeteren van zijn operatiemogelijkheden op de open zee. Deze strategische verschuiving werd uiteindelijk aangekondigd in de *2015 Defense White Paper* waarin werd verklaard dat China's maritieme strategie zou verschuiven van uitsluitend *Offshore Defense* naar een combinatie van zowel *Offshore Defense* als *Open Seas Protection*.

OFFSHORE DEFENSE: ZEE-ONTZEGGING, BUFFERZONES EN EILANDKETENS

China heeft herhaaldelijk benadrukt dat het nooit zal streven naar maritieme hegemonie. China's maritieme strategie wordt daarom sinds de late jaren zeven-

De Chinese eilandketens. Bron: Wikimedia Commons

tig gedomineerd door de Offshore Defense-doctrine die is voortgezet in de eenen-twintigste eeuw. Dit aspect van China's maritieme strategie richt zich op de toenemende bedreigingen in zijn geostrategische en nationale veiligheidsomgeving. Aangezien China zijn regionale wateren – inclusief verschillende betwiste eilanden – beschouwt als een onvervreemdbaar onderdeel van zijn grondgebied, worden alle claims van andere staten en vormen van steun door het Westen beschouwd als schendingen van de Chinese soevereiniteit en territoriale integriteit.⁸

Dienovereenkomstig richt Offshore Defense zich op het creëren van een bufferzone in de regionale wateren van China waarin het in staat is tot effectieve *sea denial*, of zee-ontzegging.⁹ Het doel van de doctrine is het beperken van de toegang tot de regionale wateren van China in tijden van vijandelijkheden door een *no-go* zone te creëren.¹⁰ Daarmee richt Offshore Defense zich niet zozeer op het verkrijgen van maritieme superioriteit, maar op het ontkennen of voorkomen van een dergelijke superioriteit ten opzichte van elke andere macht.¹¹ Toen admiraal Liu Huaqing deze strategie in de jaren tachtig uitwerkte, was de defensieve buffer gericht op de Chinese wateren binnen de *First Island Chain*: de eerste keten van archipels vanaf de oostkust van China die zich uitstrekt van de Koerilen-eilanden in het noorden, de Japanse archipel, Taiwan, de noordelijke Filipijnen en Borneo tot uiteindelijk het Maleisische schiereiland. Met de groei van de maritieme belangen van China zou deze bufferzone zich uiteindelijk moeten uitbreiden tot de *Second Island Chain* en het Amerikaanse grondgebied van Guam bereiken.¹²

Om deze bufferzone binnen de regionale wateren van China te creëren, richt Offshore Defense zich op het maoïstische principe van *Active Defense*, of een strategie die het Pentagon de A2/AD-strategie (*Anti-Access/Area-Denial*) heeft genoemd.¹³ In wezen betekent dit

dat offensieve wapens en capaciteiten op een strategisch-defensieve manier worden ingezet. Om een dergelijke strategie te implementeren, zal de Chinese marine zich voornamelijk richten op een asymmetrische benadering van zeemacht. Dit betekent dat, in plaats van het opbouwen van een massale blauwwatervloot¹⁴ zoals de Amerikaanse marine (symmetrische benadering), China zich vooral moet concentreren op het benutten van zijn comparatieve voordelen in bepaalde militaire technologieën om de algehele superioriteit van de Amerikanen te neutraliseren.¹⁵ Deze aanpak uit zich in aanzienlijke Chinese investeringen in kleine, heimelijke en zeer mobiele raketboten en fregatten die speciaal zijn ontworpen om grotere oppervlakteschepen aan te vallen, evenals in een groeiend aantal aanvalsonderzeeers.¹⁶ Daarnaast richt Offshore Defense zich op de geïntegreerde planning tussen de marine, raketmacht en luchtmacht om een effectief A2/AD-schild te creëren.¹⁷

OPEN SEAS PROTECTION: BESCHERMING EN BEVEILIGING VAN ZEEVERBINDINGEN

In 2015 kondigde de militaire leiding van China aan dat Open Seas Protection de maritieme strategie zou aanvullen om een moderne maritieme kracht te ontwikkelen die in staat is om de wereldwijde belangen van China te verdedigen. Hoewel Offshore Defense wel degelijk essentieel is voor de nationale veiligheid en geostrategische positie van China, zou de doctrine op zichzelf niet kunnen voorkomen dat vitale zeeverbindingen in de open zeeën zoals de Indische Ocean worden afgesneden door potentiële vijanden.

Open Seas Protection is daarom niet noodzakelijkerwijs gericht op het projecteren van macht en invloed in de Indische Oceaan. In plaats daarvan is deze doctrine er vooral op gericht de essentiële zeeverbindingen van China te beschermen en beveiligen, samen met an-

dere economische en politieke belangen. Economische ontwikkeling is van cruciaal belang voor de binnenlandse stabiliteit en veiligheid van China, en de huidige afhankelijkheid van de welwillendheid van andere mogendheden vormt daarom een reëel gevaar.¹⁸ Zo gaat ongeveer tachtig procent van China's energietransport door de Straat van Malakka, buiten de regionale wateren van China. Derhalve is Open Seas Protection bedoeld om de veiligheid van deze essentiële maritieme zee-verbindingen te waarborgen.¹⁹

Terwijl Offshore Defense vereist dat de Chinese marine zich richt op asymmetrische capaciteiten om prioriteit te geven aan regionale zee-ontzegging, vereist Open Seas Protection een symmetrische benadering van zeemacht, inclusief grotere slagschepen die onafhankelijke operaties in de open zeeën mogelijk maken. De ontwikkeling van zo'n dergelijke blauw-watervloot is geleidelijk zichtbaar door de ontwikkeling van verschillende torpedobootjagers en fregatten in een relatief korte periode.²⁰ China's ambitieuze vliegdekschepenprogramma – met momenteel twee operationele vliegdekschepen, een derde in aanbouw en nog drie waarover wordt gespeculeerd dat ze tegen 2035 in gebruik zullen worden genomen – vormt een ander duidelijk voorbeeld van China's ambities op dit gebied.²¹ Bovendien zal een dergelijke marine die operaties op de open zee wil uitvoeren, onvermijdelijk toegang nodig hebben tot havens en bases voor logistieke ondersteuning. Daarom vereist Open Seas Protection verder ook de bouw van een netwerk van bases langs de genoemde essentiële zeelijnen in de Indische Oceaan.²²

ALFRED THAYER MAHAN EN CHINA: OP WEG NAAR EEN BLAUWWATERVLOOT?

Na hem lang te hebben gestigmatiseerd als een imperialist, begonnen Chinese analisten zich voorzichtig te wenden tot Mahan en zijn ideeën naarmate China afhankelijker werd van zeehandel. Als ge-

De vitale Chinese zeeverbindingen in de Open Zeeën. Bron: Wikimedia Commons

volg begonnen vertalingen van Mahans geschriften aan het begin van de eenentwintigste eeuw snel te verschijnen in Chinese academische kringen.²³ Westerse academici hebben daarom massaal naar deze ontwikkelingen gewezen als bewijs voor China's ultieme omarming van Mahaniaanse marineprincipes.²⁴

De mahaniaanse verwevenheid tussen nationale macht en zeemacht wordt verder herhaald door Chinese strategen zoals Wu Shengli, voormalig commandant van de Chinese marine, die verkondigde dat China als een 'oceanic nation' zijn collectieve bewustzijn van de zee zou moeten versterken om 'the great rejuvenation of the Chinese nation' te bereiken.²⁵ Als één van de meest invloedrijke autoriteiten op het gebied van

maritieme strategie zijn Mahans werken historisch gezien echter vaak gebruikt in marinekringen om politieke steun te verkrijgen. De admiraliteiten van het Duitse Keizerrijk, Japan en Groot-Brittannië wazen bijvoorbeeld allemaal naar Mahan om steun te verwerven voor een dure maritieme opbouw.²⁶ Daarbij werden Mahans ideeën vooral ingezet als een retorisch middel om de marinelobby een academische basis te geven.

ALFRED THAYER MAHAN: HISTORICUS, STRATEEG EN MARINEOFFICIER

Alfred Thayer Mahan (1840-1914) was een Amerikaanse marineofficier die wordt beschouwd als de vader van de moderne maritieme geschiedenis. Na een relatief

onbeduidende marinecarrière kreeg Mahan in 1886 de leiding over het *US Naval War College* vanwege zijn academische prestaties. Aan dit instituut ontwikkelde hij een collegereeks over de invloed van maritieme militaire macht op de geschiedenis, die uiteindelijk de basis vormde voor eenentwintig boeken en ruim honderd artikelen die op hun beurt het fundament legden voor het moderne begrip van maritieme geschiedenis.²⁷ Typerend voor de negentiende-eeuwse positivistische denkwijze streefde Mahans deductieve benadering ernaar wetenschappelijk te zijn en probeerde hij de 'algemene principes' van maritieme militaire macht te definiëren.²⁸

Door de geschiedenis te bestuderen, toonde Mahan aan dat conflicten vaak aanzienlijk worden beïnvloed door

het 'absolute bevel over de zee' in oorlogstijd; en dat in vreedstijd zeehandel van grote invloed was op de rijkdom en zo de internationale macht van staten.²⁹ Daarom benadrukte Mahan op *grand-strategic* niveau het belang van maritieme handel als de basis van internationale macht. Dus om aan de macht te blijven of machtig te worden, moet een staat zich richten op het verkrijgen van absolute heerschappij over de zeeën om zijn maritieme handel veilig te stellen.³⁰

Dat wil niet zeggen dat Mahan de waarde van het defensief negeerde, maar hij geloofde dat 'defense is best made by offensive action.'³¹ Mahan beweerde dat de principes van zeeoorlogvoering in wezen hetzelfde waren als die van oorlogvoering op het land. Voor de verduidelijking van deze principes wendde hij zich

tot de Frans-Zwitserse generaal De Jomini (1779-1869).³² Terwijl de interpretatie van Clausewitz (1780-1831),³³ de invloedrijkste militair theoreticus, de relatie tussen politieke en militaire doelstellingen en het principe van beperkte oorlog benadrukte, benadrukte Jomini het beslissende karakter van oorlogsvoering en het principe van concentratie. Dit leidde tot Mahans nadruk op de ‘beslissende strijd’: de vernietiging van de georganiseerde kracht van de vijand en de instelling van het absolute bevel over de zeeën.³⁴

Zo’n doelstelling vereist een concentratie van kracht. Daarom moet een marine volgens Mahan voornamelijk bestaan uit grote slagschepen in een massale blauwwatervloot om de maximale offensieve kracht te verkrijgen. Dit wordt verder benadrukt door Mahans vaak aan-

gehaalde citaat: ‘Never divide the fleet!’³⁵ Volgens Mahan betekent het verspreiden van je zeestrijdkrachten namelijk dat je het risico loopt om de lokale maritieme superioriteit op te geven.³⁶ Bovendien benadrukte hij het belang van communicatie.³⁷ Economisch gezien houdt dit in dat de controle over belangrijke zeeverbindingen de macht geeft om zowel de veiligheid van de eigen maritieme handel te waarborgen als die van de vijand te verstoren. Logistiek gezien vereiste dit principe de oprichting van een mondiaal netwerk van verre bases om de massale blauwwatervloot te ondersteunen.

MAHAN EN CHINA’S MARITIEME STRATEGIE

Op *grand-strategic* niveau lijkt er tussen analisten enige onenigheid te bestaan over de overeenkomsten tussen Mahans

**“ECONOMISCHE ONTWIKKELING
IS VAN CRUCIAAL BELANG VOOR
DE BINNENLANDSE STABILITEIT EN
VEILIGHEID VAN CHINA”**

maritieme principes en de maritieme strategie van China. Aan de ene kant was het ultieme strategische doel van Mahan het absolute bevel over de zeeën, bedoeld om de maritieme handel veilig te stellen. In Mahans tijd was het bevel over de zeeën vaak nodig om de toegang tot essentiële handelsroutes te garanderen. Dienovereenkomstig richt Open Seas Protection zich op dezelfde manier op het waarborgen van de toegang tot vitale grondstoffen en buitenlandse markten. Om dit doel te bereiken, legt Open Seas Protection echter de nadruk op het beschermen en beveiligen van de Chinese zeeverbindingen om de economische ontwikkeling te ondersteunen, in plaats van het bevel over het zeeën offensief te verkrijgen.

Deze strategische discrepantie wordt ondersteund door het feit dat de huidige maritieme orde aanzienlijk is ver-

anderd ten opzichte van Mahans tijdperk. Dankzij de liberale wereldorde die na de Tweede Wereldoorlog is ontstaan geniet China een aanzienlijke economische bloei.³⁸ Daarom is het absolute bevel over de zeeën overbodig geworden. Hierdoor is China in staat geweest om Mahans ultieme doel na te streven zonder het absolute bevel offensief op te zoeken. Invloedrijke Chinese analisten zoals Wu Shengli en Ni Lexiong wijzen er echter op dat de huidige maritieme orde is gestoeld op Amerikaanse voorwaarden en daarom wordt gedomineerd door een wens om systematische ongelijkheden in stand te houden.³⁹ Als gevolg hiervan is het volgens deze analisten noodzakelijk om een sterke zeemacht na te streven, om mogelijke bedreigingen voor de Chinese economie af te weren.⁴⁰ Verschillende kenmerken van de Open Seas Protection-doctrine weer-

De Shandong in 2019, China's tweede vliegdekschip en het eerste dat volledig in China is gebouwd. Bron: Wikimedia Commons

spiegelen daarom toch de Mahaniaanse logica.

China's recente symmetrische marine-opbouw van blauwwater-slag-schepen weerspiegelt de gewenste marinesamenstelling van Mahan het duidelijkst. Door zich te concentreren op de vorming van ten minste twee tot drie vliegdekschipgevechtsgroepen, bestaande uit een vliegdekschip en een aantal oorlogsschepen die onafhankelijk kunnen opereren, zou China in staat kunnen zijn om lokale maritieme superioriteit in de open zeeën af te dwingen volgens de Mahaniaanse nadruk op concentratie van de maritieme slagkracht.⁴¹

Zoals Mahan terecht opmerkte, zal elke blauwwatervloot die in de verre zeeën wil opereren een netwerk van voorwaartse bases nodig hebben. Om de Chinese zeelijnen veilig te stellen zijn der-

gelijke bases dus onmisbaar. Hoewel Mahan de verwerving van dergelijke bases niet expliciet heeft beschreven, is China zorgvuldig begonnen met het opnemen van zowel de economische als de logistieke componenten van Mahans principes in zijn ambitieuze *Belt and Road Initiative*. Naast zijn overzeese militaire basis in Djibouti heeft China voet aan wal gezocht via de Maritieme Zijderoute, die in de toekomst mogelijk voor militaire doeleinden kan worden gebruikt, zoals in Pakistan en Sri Lanka.⁴² Verschillende analisten speculeren daarom dat China een zogenaamde *string of pearls* in de Indische Oceaan wil creëren en een netwerk van militaire en commerciële faciliteiten langs zijn vitale zeeverbindingen wil vormen.⁴³

Desalniettemin wordt de Chinese maritieme strategie uiteindelijk gedomineerd door een defensief paradigma,

denk bijvoorbeeld aan de Offshore Defense-doctrine.⁴⁴ Mahan verwierp het gebruik van een marine voor dergelijke verdedigingsdoeleinden ten stelligste en toonde weinig interesse in beperkte vormen van oorlogsvoering.⁴⁵ De asymmetrische maritieme benadering van Offshore Defense is daarom een moderne versie van wat Mahan een *Fortress Fleet* noemde, een marine die bijna uitsluitend onder vuursteun vanuit de kust opereert.⁴⁶ Mahan bekritiseerde zo'n defensieve mentaliteit omdat het in zijn ogen leidde tot het beperken van het operatiegebied van de vloot, het verkrampen van de bewegingsvrijheid en het verstikken van initiatief onder de officieren.

Niettemin is China's asymmetrische A2/AD-schild, dat de regionale wateren bedekt, het resultaat van tientallen jaren van technologische vooruitgang. In Mahans tijd strekte het effectieve bereik van vuursteun zich uit over minder dan tien zeemijlen vanaf de kust. Technologische ontwikkeling heeft de zeeoorlogvoering echter aanzienlijk veranderd, waardoor kuststaten zoals China in staat zijn elke superieure externe marine in hun regionale wateren in gevaar te brengen door het gebruik van langeafstandsraketten, gevechtsvliegtuigen en onderzeeërs. Een dergelijke geïntegreerde maritieme strategie, die de gecombineerde krijgsmachtonderdelen omvat, contrasteert daarom

**“OFFSHORE DEFENSE HEEFT EEN SITUATIE
GECREËRD IN DE REGIONALE WATEREN
RONDOM CHINA DIE VEEL STERKE PUNTEN
VAN DE CONCEPTUELE INZETSTRATEGIE VAN
DE AMERIKANEN TENIETDOET”**

verder met Mahans focus op één type militaire macht, de marine.⁴⁷

Met betrekking tot het Mahaniaanse principe van krachtconcentratie zijn er nog meer tegenstrijdigheden. Hoewel de Offshore Defense-doctrine is gericht op het concentreren van diverse zeestrijdkrachten in de regionale wateren van China om lokale superioriteit te verwerven, vereist deze doctrine een asymmetrische implementatie. Dit vormt een anathema voor Mahan. In feite ondermijnt zelfs de focus op massale slagschepen in een blauwwatervloot via de Open Seas Protection-doctrine Mahans argumentatie vanwege China's voorkeur voor middelgrote vliegdekschepen die mogelijk niet geschikt zijn voor offensieve operaties op de verre zeeën.⁴⁸ Bovendien vereist de tweevoudige maritieme strategie van China dat de marine haar strijdkrachten verdeelt op basis van verschillende doelstellingen, wat fundamenteel contrasteert met Mahans nadruk op concentratie en de beslissende strijd

SIR JULIAN CORBETT EN CHINA: HET NEGEREN VAN DE 'FETISH FOR OFFENSE'

De voormalig directeur van de Amerikaanse inlichtingendiensten, David Gompert, beweert het volgende over China's maritieme ontwikkeling: 'The problem... is not that China is replicating the US Navy, but that it is exploiting available technologies to weaken US sea-control in the Western Pacific.'⁴⁹ Dit betekent dat de Amerikaanse voorsprong qua geavanceerde vliegdekschepen en straaljagers er minder toe doet als gevolg van China's comparatieve voordeel in asymmetrische marinecapaciteiten. Zodoende benadrukken dergelijke verklaringen de Amerikaanse frustratie over de maritieme strategie van China in zijn regionale wateren. Offshore Defense heeft een situatie gecreëerd in de regionale wateren rondom China die veel sterke punten van de conceptuele inzetstrategie van de Amerikanen

tenietdoet. Waardoor China externe marines kan uitsluiten en *freedom of navigation* kan bedreigen.⁵⁰ Het belangrijkste spanningspunt met betrekking tot China's moderne maritieme strategie komt dus voort uit de activiteiten in de regionale wateren en niet in de open zee.⁵¹

China's defensieve focus op lokale zee-ontzegging weerspiegelt Mahans nadruk op het absolute bevel over de zee echter niet. Sinds het begin van de eenentwintigste eeuw verscheen een nieuwe maritieme denker in de Chinese militaire literatuur. Overtuigd van het feit dat China aan de ontvangende kant van de Mahaniaanse zeemachttheorie staat, hebben verschillende Chinese analisten de meer gematigde maritiem historicus Sir Julian Corbett in hun strategische kaders opgenomen.⁵²

SIR JULIAN CORBETT: HISTORICUS, STRATEEG EN BURGER

Sir Julian Corbett (1854-1922) was een Brits maritiem historicus en tijdgenoot van Mahan. Hoewel Corbett rechten had gestudeerd in Cambridge, bracht hij uiteindelijk het grootste deel van zijn tijd door met het bestuderen van de geschiedenis. Vanwege zijn academische kwaliteiten werkte Corbett in 1902 als universitair docent aan de *British Naval College* in Greenwich, waar hij de opdracht kreeg om colleges te geven 'that were so modern that some lessons applicable to present-day warfare should be deductible from it.'⁵³ Deze colleges vormden uiteindelijk de basis voor zijn magnum opus getiteld *Some Principles of Maritime Strategy* (1911), een standaardwerk onder alle marinecadetten. Aan de hand van zijn uitgebreide historische onderzoek probeerde Corbett de universele principes van maritieme strategie te ontdekken.⁵⁴ Corbett had zelf echter nooit in het leger gediend en zijn publiek in de door officieren gedomineerde marinekringen was daarom sceptisch. In zijn werken leverde Corbett

kritiek op het dominante ethos van de tijd, door de mogelijkheden van beperkte oorlogsvoering te benadrukken en door de nadruk op krachtconcentratie en de beslissende strijd in twijfel te trekken.⁵⁵

Terwijl Mahan zijn strategische principes baseerde op Jomini, vertrok Corbett vanuit Clausewitz, door zich vooral te richten op de elementen van *On War* (1832) die meer opties boden dan de beslissende strijd en absolute oorlog. Hiermee volgde Corbett het beroemde clausewitziaanse gezegde: 'War as a continuation of policy by other means.' Volgens Corbett is de maritieme strategie daarom altijd ondergeschikt aan het be-

leid en moet deze worden opgevat als een instrument om bredere politiek-strategische doelstellingen te bereiken.⁵⁶ Corbett betoogde dat Mahans focus op Jomini hem ertoe bracht om zeeverbindingen te behandelen als verbindingen op het land. Als gevolg begreep Mahan het bevel over de zee op dezelfde manier als de controle over grondgebied op het land. Corbett beweerde daarentegen het volgende over het bevel over de zee: 'Command of the seas is nothing but control of maritime communications, whether for commercial or military purposes. The object of naval warfare is the control of communications and not as in land warfare the conquest

Een DF-26, een Chinese Anti-Schip Ballistische Raket. Een prominent voorbeeld van de Chinese asymmetrische marine capaciteiten. Bron: Wikimedia Commons

of territory.⁵⁷ Deze gematigdere opvatting van het bevel over de zee laat daarom meer opties open voor de maritieme strategie, die slechts een aspect zou moeten zijn van de bredere politiek-strategische doelstellingen.

Corbett behandelde maritieme strategie dus als onderdeel van een geïntegreerd geheel, inclusief de bredere politiek-strategische doelstellingen. Uiteindelijk worden oorlogen volgens hem namelijk niet beslist door maritieme operaties.⁵⁸ Daarom benadrukte Corbett het belang van gezamenlijke operaties en geïntegreerde planning tussen alle krijgsmachtsonderdelen. Het gevolg was dat, hoewel de principes van maritieme strategie consistent waren, de praktische toepassing ervan op nationaal niveau verschillende opties mogelijk maakte.⁵⁹ In tegenstelling tot Mahan was de vernietiging van de vijandelijke vloot een middel en geen doel op zich. Als het doel, dat uiteindelijk afhangt van de bredere politiek-strategische doelstellingen, op andere manieren kan worden bereikt: des te beter.⁶⁰ Deze opvatting maakt minder offensieve en beperktere doelstellingen daarom waarschijnlijker. In tegenstelling tot Mahan bracht Corbett de strategische verdediging dus niet in diskrediet en zag hij grote mogelijkheden in de spreiding van marinecapaciteiten en flexibele concentratie, evenals in de fortress fleet en de *fleet-in-being*.⁶¹

CORBETT EN CHINA'S MARITIEME STRATEGIE

Zoals het Chinese ministerie van Defensie stelt: 'The socialist system of China, the strategic decision to follow the path of peaceful development, the independent foreign policy of peace... determine that China will pursue a national defense policy that is defensive in nature.'⁶² Zodoende wordt de maritieme strategie beschouwd als een essentieel onderdeel van China's bredere politiek-strategische doelstellingen. Ondanks de relatief assertieve houding van China sinds de opkomst van Xi Jinping wordt het buitenlandse beleid nog altijd gedomineerd door voorzichtigheid, met als doel het pacificeren van externe bedreigingen en het handhaven van een vreedzame omgeving die bevorderlijk is voor economische groei.⁶³ Het beperktere defensieve paradigma dat ten grondslag ligt aan de moderne maritieme strategie van China volgt logischerwijs uit deze wens.⁶⁴

Waar een tweeledige maritieme strategie een zondigheid was voor Mahan, stelde Corbett dat de spreiding van de vloot soms de voorkeur heeft omdat het flexibiliteit biedt met betrekking tot de specifieke strategische doelstellingen van een land. Deze opvatting stelt de Open Seas Protection-doctrine daarom in staat zich te concentreren op het onderhoud van de Chinese zeeverbindingen op een defensieve manier, wat past bij Corbetts

beperkte definitie van 'het bevel over de zeeën'. Corbett begreep daarom dat de vloot een meer gediversifieerde samenstelling van verschillende scheepstypen vereiste, in plaats van een concentratie van massale slagschepen.⁶⁵ Door te kijken naar de marinecapaciteiten die de afgelopen tien jaar door China zijn ontwikkeld en ingezet, wordt duidelijk dat er meer prioriteit wordt gegeven aan de asymmetrische marinecapaciteiten dan aan de slagschepen voor een blauwwatervloot.⁶⁶

Corbett beschouwde defensief en offensief als complementair, waarbij het tactische offensief de kern en ziel vormde van het strategische defensief. Hij erkende dat op zee de verdediging over het algemeen sterker was. Daarom is het doel om in een dergelijke stand van zaken het betwiste bevel over de zee te handhaven door middel van een actieve verdediging.⁶⁷ Dit komt perfect overeen met China's Offshore Defense-doctrine, die een bufferzone van effectieve zee-ontzegging wil instellen om elke externe marine ervan te weerhouden China's eilandkringen binnen te treden. Voor Corbett draait een actieve verdediging rond goed getimede *counter-attacks*, door bijvoorbeeld tegenaanvallen te lanceren met asymmetrische middelen zoals onderzeeërs of raketten, om de vijand ertoe aan te sporen zijn overheersende kracht te verspillen en de balans in eigen voordeel om te zetten. Hij pleitte er daarom voor dat inferieure machten een fleet-in-being zouden moeten onderhouden, om het strategisch defensief op zich te nemen en de vijand de controle te ontzeggen totdat de gelegenheid zich voordoet voor een tegenoffensief.⁶⁸ China's voorkeur voor asymmetrische marinecapaciteiten weerspiegelt zo'n dergelijke vloot perfect, aangezien deze niet zijn ontworpen voor massale machtsprojectie, maar specifiek om grotere slagschepen in de nabije zeeën van China te neutraliseren.⁶⁹ Het louter bestaan van deze asymmetrische fleet-in-being vormt

dan ook een consistente en geloofwaardige bedreiging voor elke externe marine.

Bovendien is oorlogsvoering op zee onderling verbonden en driedimensionaal geworden (oppervlakte, onderwater, lucht).⁷⁰ Om effectieve zee-ontzegging te verkrijgen, zijn de geïntegreerde planning en gezamenlijke operaties tussen alle krijgsmachtsonderdelen essentieel. Daarom moet de fortress fleet, die Mahan fel bekritiseerde, China in staat stellen om elke superieure marine in de nabije zeeën in gevaar te brengen door zijn marine onder vuursteun vanuit de kust te laten opereren. De nationale defensiestrategie van China benadrukt daarom de geïntegreerde en gediversifieerde inzet van de Chinese strijdkrachten.⁷¹ Het gelaagde strategisch-defensieve A2/AD-schild van China, samengesteld uit de gecombineerde krijgsmachtsonderdelen, zou daarom ongetwijfeld Corbetts goedkeuring hebben gekregen.

CONCLUSIE

Alles bij elkaar heeft de toenemende zeemacht van China de situatie in de *Asia-Pacific* aanzienlijk veranderd, met name in China's regionale wateren. Vanwege China's defensieve maritieme strategie die met name gericht is op actieve zee-ontzegging, zullen Amerikaanse presidenten niet langer onbekommerd in staat zijn om vliegdekschepen naar de Chinese kust te sturen zoals tijdens de Derde Taiwancrisis. Toch blijft Offshore Defense, zelfs als het succesvol is, op zichzelf zinloos vanwege China's afhankelijkheid van economische ontwikkeling, die momenteel onderworpen is aan de welwillendheid van de VS en andere staten langs China's essentiële zeeverbindingen. Daarom bestaat de moderne maritieme strategie van China uit een tweeledige strategie die de toenemende mondiale belangen in evenwicht brengt met de regionale geostrategische- en veiligheidsbehoeften. De twee belangrijkste principes

van Offshore Defense en Open Seas Protection belichamen daarom gezamenlijk een strategisch defensieve strategie met Offshore Defense gericht op effectieve zee-ontzegging in de regionale wateren, terwijl Open Seas Protection zich richt op het beschermen van de essentiële maritieme verbindingen in de verre zeeën.

Dit artikel beoogde de maritieme strategie van China in de eenentwintigste eeuw te historiseren door de reflectie van de ideeën van twee prominente maritieme historici, die vaak worden verondersteld het Chinese strategische denken te beïnvloeden, te analyseren. Wanneer analisten marinetheorieën gebruiken om de maritieme strategie van China te omschrijven, neigen ze vaak richting de ‘profeet van maritieme strategie,’ Alfred Thayer Mahan. Op een *grand-strategic* niveau lijkt het Chinese strategische denken inderdaad de essentie van Mahans zeemachtargument te weerspiegelen met betrekking tot de focus op de onderlinge verbondenheid tussen maritieme handel en nationale macht. Een nauwkeurige analyse van de maritieme strategie van China in relatie tot de ideeën van Mahan legt echter aanzienlijke discrepanties bloot wat betreft de implementatie en de bredere strategische mindset.

Bovendien heeft de legendarische status van Mahan het werk van andere maritieme strategen overschaduwd, met name dat van Sir Julian Corbett. Toch verschenen sinds het begin van de eenentwintigste eeuw ook de werken van Mahans Britse intellectuele tegenhanger in de Chinese militaire literatuur. In vergelijking met Mahans offensieve en universalistische interpretatie van maritieme strategie, biedt Corbetts nadruk op de maritieme strategie als een onderdeel van de grotere politiek-strategische doelstellingen meer opties. Het blijkt dat de tweeledige maritieme strategie van China perfect past binnen Corbetts principes van maritieme strategie, terwijl deze tege-

lijktijd de belangrijke corbettiaanse lessen met betrekking tot de fleet-in-being en het geïntegreerde optreden van alle krijgsmachtonderdelen implementeert. Dus, na het analyseren van de weerspiegeling van beide strategen, kan worden geconcludeerd dat de mahaniaanse echo de maritieme ‘logica’ en ‘vocabulaire’ heeft verschaft, terwijl Corbetts gematigde en pragmatische benadering de essentiële ‘grammatica’ bood om de maritieme strategie van China verder te verwezenlijken.

Pieter W.G. Zhao (1999) is masterstudent Global History and International Relations aan de Erasmus Universiteit in Rotterdam. Hij heeft een BA (Cum Laude) in geschiedenis en zijn interessegebieden zijn geopolitiek, strategie en internationale veiligheid.

Notes

1. Andrew Scobell, ed., "Show of Force: The 1995–1996 Taiwan Strait Crisis", in *China's Use of Military Force: Beyond the Great Wall and the Long March*, Cambridge Modern China Series (Cambridge: Cambridge University Press, 2003), 171–91, <https://doi.org/10.1017/CBO9780511510502.010>.
2. J. Michael Cole, "The Third Taiwan Strait Crisis: The Forgotten Showdown Between China and America", *The National Interest* (The Center for the National Interest, 10 maart 2017), <https://nationalinterest.org/feature/the-third-taiwan-strait-crisis-the-forgotten-showdown-19742>.
3. Zhengyu Wu, "Towards Naval Normalcy: 'open Seas Protection' and Sino-US Maritime Relations," *The Pacific Review* 32, nr. 4 (4 juli 2019): 668–71, <https://doi.org/10.1080/09512748.2018.1553890>.
4. Alexander Burilov, "The Maritime Strategy of Regional Powers: China, India, Iran, and Brazil from 2001 to 2015" (PhD Doctorate, Hamburg, University of Hamburg, 2017), 105–12, <https://ediss.sub.uni-hamburg.de/handle/ediss/7141>.
5. Zhihai Xie, "China's Rising Maritime Strategy: Implications for Its Territorial Disputes," *Journal of Contemporary East Asia Studies* 3, no. 2 (1 januari 2014): 115–19, <https://doi.org/10.1080/24761028.2014.11869077>.
6. Burilov, "The Maritime Strategy of Regional Powers," 105–12.
7. Wu, "Towards Naval Normalcy," 666–68; Nan Li, "The Evolution of China's Naval Strategy and Capabilities: From 'Near Coast' and 'Near Seas' to 'Far Seas,'" *Asian Security* 5, no. 2 (June 5, 2009): 150–59, <https://doi.org/10.1080/14799850902886567>.
8. State Council Information Office, "China's National Defense in the New Era," The State Council of the People's Republic of China, July 24, 2019, http://english.www.gov.cn/archive/whitepaper/201907/24/content_WS5d3941ddc6d08408f502283d.html.
9. Zee-ontzegging is een militaire term die doctrines omschrijft met als doel het vermogen van de vijand om de zee te gebruiken af te nemen zonder noodzakelijkerwijs te proberen de zee voor eigen gebruik te beheersen. Het is een parallel concept aan zeecontrole.
10. Zhengyu Wu, "Towards Naval Normalcy: 'open Seas Protection' and Sino-US Maritime Relations," *The Pacific Review* 32, no. 4 (July 4, 2019): 671–74, <https://doi.org/10.1080/09512748.2018.1553890>; U.S. Naval War College, *Strategy and Policy Lecture | Toshi Yoshihara: Rise of Chinese Seapower*, 2013, <https://www.youtube.com/watch?v=7P4sOH5JBXE&t=1789s>.
11. Wu, "Towards Naval Normalcy," 671–74; U.S. Naval War College, *Strategy and Policy Lecture | Toshi Yoshihara*; You Ji, "The Chinese Navy, Its Regional Power and Global Reach," *Strategic Analysis* 36, no. 3 (May 1, 2012): 477–81, <https://doi.org/10.1080/09700161.2012.670443>.
12. Li, "The Evolution of China's Naval Strategy and Capabilities," 160–63; Daniel Hartnett, "The Father of the Modern Chinese Navy—Liu Huaqing," Center for International Maritime Security, October 8, 2014, <http://cimsec.org/father-modern-chinese-navy-liu-huaqing/13291>.
13. Michael McDevitt, "Becoming a Great Maritime Power: A Chinese Dream" (Arlington: CNA: Analysis & Solutions, June 2016), III–XIII, <https://www.cna.org/news/events/china-and-maritime-power>.
14. Een blauwwatervloot is een zeemacht die wereldwijd kan opereren, hoofdzakelijk over de diepe wateren van de open oceanen. De term "blauwwatervloot" is een maritiem geografische term in tegenstelling tot "bruinwatervloot" (rivier en dichtbij de kust) en "groenwatervloot" (dichtbij de kust).
15. Wu, "Towards Naval Normalcy," 668–78.
16. Office of the Secretary of Defense, "Military and Security Developments Involving the People's Republic of China,"

- Annual Report to Congress, 2020, 44–49, <https://media.defense.gov/2020/Sep/01/2002488689/-1/-1/1/2020-DOD-CHINA-MILITARY-POWER-REPORT-FINAL.PDF>;
- Lora Horta, "The Dragon's Spear: China's Asymmetric Strategy," Yale Global Online, October 17, 2013, <https://yaleglobal.yale.edu/content/dragons-spear-chinas-asymmetric-strategy>.
17. Yves-Heng Lim, "The Driving Forces behind China's Naval Modernization," *Comparative Strategy* 30, no. 2 (May 3, 2011): 108–11, <https://doi.org/10.1080/01495933.2011.561729>.
18. Wu, "Towards Naval Normalcy," 674–78; Lim, "The Driving Forces behind China's Naval Modernization," 108–11; Xiangning Wu and You Ji, "The Military Drivers of China's Belt and Road Endeavor: Expanding the Global Reach from Land Mass to the Maritime Domains," *China Review* 20, no. 4 (2020): 223–28.
19. State Council Information Office, "China's National Defense in the New Era."
20. Yves-Heng Lim, "The Driving Forces behind China's Naval Modernization," *Comparative Strategy* 30, no. 2 (May 3, 2011): 108–11, <https://doi.org/10.1080/01495933.2011.561729>; Minnie Chan, "China's Big Battleship Building Spree to Guard Its Aircraft Carriers," South China Morning Post, January 10, 2021, <https://www.scmp.com/news/china/military/article/3117064/chinas-big-battleship-building-spree-guard-its-aircraft>.
21. Nick Childs, "China's Carrier-Aviation Developments: Making a Difference," The International Institute for Strategic Studies, June 3, 2018, <https://www.iiss.org/blogs/military-balance/2018/06/china-carrier-aviation-development>.
22. State Council Information Office, "China's National Defense in the New Era."
23. Zhang Wei and Shazeda Ahmed, "A General Review of the History of China's Sea-Power Theory Development," *Naval War College Review* 68, no. 4 (March 14, 2018): 81–84, <https://digital-commons.usnwc.edu/nwc-review/vol68/iss4/8>.
24. James Holmes and Toshi Yoshihara, "A Chinese Turn to Mahan?," *China Brief* 9, no. 13 (June 24, 2009): 8–10, <https://jamestown.org/program/a-chinese-turn-to-mahan/>.
25. Jun J. Nohara, "Sea Power as a Dominant Paradigm: The Rise of China's New Strategic Identity," *Journal of Contemporary East Asia Studies* 6, no. 2 (July 3, 2017): 219–24, <https://doi.org/10.1080/24761028.2017.1391623>.
26. Barry M. Gough, "Maritime Strategy: The Legacies of Mahan and Corbett as Philosophers of Sea Power," *The RUSI Journal* 133, no. 4 (Winter 1988): 55–62.
27. Sir Lawrence Freedman, *Strategy: A History* (Oxford University Press, 2013), 115–20. Sir Lawrence Freedman, one of the world's leading authorities on war and international politics, captures the vast history of strategic thinking, in a consistently engaging and insightful account of how strategy came to pervade every aspect of our lives. The range of Freedman's narrative is extraordinary, moving from the surprisingly advanced strategy practiced in primate groups, to the opposing strategies of Achilles and Odysseus in The Iliad, the strategic advice of Sun Tzu and Machiavelli, the great military innovations of Baron Henri de Jomini and Carl von Clausewitz, the grounding of revolutionary strategy in class struggles by Marx, the insights into corporate strategy found in Peter Drucker and Alfred Sloan, and the contributions of the leading social scientists working on strategy today. The core issue at the heart of strategy, the author notes, is whether it is possible to manipulate and shape our environment rather than simply become the victim of forces beyond one's control. Time and again, Freedman demonstrates that the inherent unpredictability of this environment—subject to chance events, the efforts of opponents, the missteps of friends—provides strategy with its challenge and its drama. Armies or corporations or nations rarely move from one predictable state of affairs to another, but instead feel their way through a series of

states, each one not quite what was anticipated, requiring a reappraisal of the original strategy, including its ultimate objective. Thus the picture of strategy that emerges in this book is one that is fluid and flexible, governed by the starting point, not the end point. A brilliant overview of the most prominent strategic theories in history, from David's use of deception against Goliath, to the modern use of game theory in economics, this masterful volume sums up a lifetime of reflection on strategy.", "ISBN": "978-0-19-934991-3", "language": "en", "number-of-pages": "2171", "publisher": "Oxford University Press", "source": "Google Books", "title": "Strategy: A History", "title-short": "Strategy", "author": [{"family": "Freedman", "given": "Sir Lawrence"}], "issued": [{"date-parts": [{"2013", "9", "2"}]}, {"locator": "115-120"}], "schema": "https://github.com/citation-style-language/schema/raw/master/csl-citation.json"}
28. A. T. Mahan, *The Influence of Sea Power upon History, 1660–1783*, Cambridge Library Collection - Naval and Military History (Cambridge: Cambridge University Press, 2010), 1–11, <https://doi.org/10.1017/CBO9780511783289>.
29. Mahan, *The Influence of Sea Power upon History, 1660–1783*.
30. Alfred Thayer Mahan, *The Problem of Asia and Its Effect Upon International Policies* (Boston: Little, Brown, 1900).
31. Alfred Thayer Mahan, *Naval Strategy Compared and Contrasted with the Principles and Practice of Military Operations on Land: Lectures Delivered at U.S. Naval War College, Newport, R.I., Between the Years 1887 and 1911* (New York City: Little, Brown, 1911), 277–80.
32. Mahan, 6.
33. Carl Philipp Gottfried von Clausewitz was een Pruisische generaal en militair theoreticus. Hij is befaamd van het standaardwerk *Vom Kriege* waarin hij stelt, dat oorlogvoering 'een voortzetting met andere middelen' betreft van politiek bedrijven.
34. Alfred Thayer Mahan, *Sea Power in Its Relations to the War of 1812*, vol. 2, Cambridge Library Collection - Naval and Military History (Cambridge: Cambridge University Press, 2011), 284–90, <https://doi.org/10.1017/CBO9780511793523>.
35. Mahan, *Naval Strategy Compared and Contrasted with the Principles and Practice of Military Operations on Land*, 6.
36. Alfred Thayer Mahan, *The Interest of America in Sea Power, Present and Future* (New York City: Little, Brown, 1897), 194.
37. Mahan, *Naval Strategy Compared and Contrasted with the Principles and Practice of Military Operations on Land*, 166–67; Mahan, *The Problem of Asia and Its Effect Upon International Policies*, 124–27.
38. Robert Rubel, "Command of the Sea: An Old Concept Resurfaces in a New Form," *Naval War College Review* 65, no. 4 (March 20, 2018): 21–26, <https://digital-commons.usnwc.edu/nwc-review/vol65/iss4/5>.
39. Lexiong Ni, "Sea Power and China's Development," *Liberation Daily*, U.S.-China Economic and Security Review Commission, April 17, 2005, http://www.uscc.gov/researchpapers/translated_articles/2005/05_07_18_Sea_Power_and_Chinas_Development.pdf.
40. James R. Holmes, "China's Way of Naval War: Mahan's Logic, Mao's Grammar," *Comparative Strategy* 28, no. 3 (August 12, 2009): 217–43, <https://doi.org/10.1080/01495930903025268>. urging Beijing to amass commercial and naval fleets, international commerce, and forward naval stations—the trappings of sea power. Mao Zedong provides the "grammar" by which the People's Liberation Army will prosecute naval operations offshore. The article ranks Wayne Hughes's three generic models of fleet tactics according to Chinese strategic preferences, concluding that Chinese commanders incline to dispersed attack, sequential attack, and massed attack, in that order. By acquainting themselves with Chinese preferences, U.S. naval commanders can glimpse how this prospective naval adversary will wage war.", "container-title": "Comparative

Strategy", "DOI": "10.1080/01495930903025268", "ISSN": "0149-5933", "issue": "3", "note": "publisher: Routledge/n_eprint: <https://doi.org/10.1080/01495930903025268>", "page": "217-243", "source": "Taylor and Francis+NEJM", "title": "China's Way of Naval War: Mahan's Logic, Mao's Grammar", "title-short": "China's Way of Naval War", "volume": "28", "author": [{"family": "Holmes", "given": "James R."}], "issued": [{"date-parts": [{"2009", "8", "12"}]}], "schema": "https://github.com/citation-style-language/schema/raw/master/csl-citation.json"}
41. Congressional Research Service, "China Naval Modernization: Implication for U.S. Navy Capabilities - Background and Issues for Congress," CRS Report (Washington, DC: Congressional Research Service, August 24, 2020), <https://news.usni.org/2020/03/19/report-on-china-naval-modernization-and-implications-for-the-u-s-navy-2>.
42. Xiangning Wu and You Ji, "The Military Drivers of China's Belt and Road Endeavor: Expanding the Global Reach from Land Mass to the Maritime Domains," *China Review* 20, no. 4 (2020): 231–32..
43. Junaid Ashraf, "String of Pearls and China's Emerging Strategic Culture," *Strategic Studies* 37, no. 4 (2017): 166–81.
44. Hu Bo, *Chinese Maritime Power in the 21st Century : Strategic Planning, Policy and Predictions* (New York: Routledge, 2019), 216–25, <https://doi.org/10.4324/9780429282645>.
45. Mahan, *The Influence of Sea Power upon History, 1660–1783*, 287–88.
46. James R. Holmes, "A "Fortress Fleet" for China," *The Whitehead Journal of Diplomacy and International Relations* 11, no. 2 (2010): 115–18
47. Freedman, *Strategy*, 115–20
48. Lim, "The Driving Forces behind China's Naval Modernization," 108–11.
49. David C. Gompert, "Sea Power and American Interests in the Western Pacific," Research Reports (RAND Corporation, April 26, 2013), 123, https://www.rand.org/pubs/research_reports/RR151.html.
50. Daniel E. Ward, "Going to War With China? DUST OFF CORBETT! To Win Future Battles in the Pacific, the Navy Must Let Go of the Concept of Sea Control and Embrace a Strategy of Sea Denial," *U.S. Naval Institute Proceedings* 146, no. 1 (January 2020): 56–60.
51. Oriana Skylar Mastro, "China's Maritime Ambitions: Implications for U.S. Regional Interests," § House Committee on Foreign Affairs - Subcommittee on Asia, the Pacific, and non-Proliferation (2020), 1–12, <https://www.aei.org/research-products/testimony/chinas-maritime-ambitions/>.
52. James R. Holmes and Toshi Yoshihara, "CHINA'S NAVY: A Turn to Corbett?," *U.S. Naval Institute Proceedings* 136, no. 12 (December 2010): 42–46.
53. Barry M. Gough, "Maritime Strategy: The Legacies of Mahan and Corbett as Philosophers of Sea Power," *The RUSI Journal* 133, no. 4 (1988): 57–61, <https://doi.org/10.1080/03071848808445330>.
54. Andrew D. Lambert, "Sir Julian Corbett, Naval History and the Development of Sea Power Theory," in *Strategy and the Sea: Essays in Honour of John B. Hattendorf*, by N. A. M. Rodger et al. (Woodbridge: Boydell & Brewer, 2016), 190–96.
55. Freedman *Strategy*, 115–20.
56. Julian Stafford Corbett, *Some Principles of Maritime Strategy* (Annapolis: Naval Institute Press, 1988), 24.
57. Corbett, *Some Principles of Maritime Strategy*.
58. Ibid.
59. Lambert, "Sir Julian Corbett, Naval History and the Development of Sea Power Theory," 196–200.
60. Freedman *Strategy*, 119.
61. Ian C.D. Moffat, "Corbett: A Man Before His Time," *Journal of Military and Strategic Studies* 4, no. 1 (Spring 2000), <https://journalhosting.ucalgary.ca/index.php/jmss/article/view/57833>.

62. Ministry of National Defense, "Defense Policy: China's Defensive National Defense Policy in the New Era," Ministry of National Defense of the People's Republic of China, accessed November 28, 2020, <http://eng.mod.gov.cn/defense-policy/index.htm>.
63. Jian Zhang, "China's New Foreign Policy under Xi Jinping: Towards 'Peaceful Rise 2.0'?", *Global Change, Peace & Security* 27, no. 1 (January 2, 2015): 7–17, <https://doi.org/10.1080/14781158.2015.993958>.
64. Wei en Ahmed, 'A General Review of the History of China's Sea-Power Theory Development', 87.
65. Corbett, *Some Principles of Maritime Strategy*.
66. Congressional Research Service, "China Naval Modernization: Implication for U.S. Navy Capabilities - Background and Issues for Congress."
67. Moffat, "Corbett."
68. Julian Stafford Corbett, *Some Principles of Maritime Strategy* (Annapolis: Naval Institute Press, 1988).
69. Lora Horta, "The Dragon's Spear: China's Asymmetric Strategy," Yale Global Online, October 17, 2013, <https://yaleglobal.yale.edu/content/dragons-spear-chinas-asymmetric-strategy>.
70. Wayne P. Hughes, *Fleet Tactics and Coastal Combat* (Annapolis: Naval Institute Press, 2000).
71. State Council Information Office, "China's National Defense in the New Era."